SVENSKA CANADA-TIDNINGEN

SWEDISH WEEKLY

P. M. DAHL, Managing Editor.

Printed and published every Thursday by the CANADA WEEKLY PRINTING Co., Ltd., a joint stock company, incorporated under the Laws of Manitoba, at its office and place of business, 325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

TELEPHONE 29 011.

I Canada:		Helt år i förskott	$3.—
Helt år i förskott	$2.—	Halvt år i förskott	$2.50
Halvt år i förskott	$1.50	I U.S.A. och Sverige:	
4 månader i förskott	$1.00	4 månader, i förskott	$1.50

Enligt Canadas lag, är ni ansvarig för betalningen av en tidning för hela den tid ni mottager densamma från postkontoret, antingen ni själv är prenumerant eller ni mottager den i någon annans namn. Då eder prenumerationstid är utlupen måste ni underrätta utgivaren samt vägra att längre mottaga tidningen från postkontoret för att bli befriad fri från efterkrav för vidare sändning. Om ni byter om bostad och ej underrättar utgivaren därom, vadan tidningen fortfarande sändes till den gamla adressen, så är ni skyldig fortfarande betala för densamma till personen, som mottager den icke gör det.

Icke beställda bidrag till tidningen, som ej kunna användas, återsändas ej, såvida ej porto medföljes.

Adressförändringar:—De av våra prenumeranter, som avflyttat till annan ort, ombedjas vänligen, att till oss uppgiva namn på såväl sin gamla poststation som den nya, emedan vi i annat fall äro urståndsatta att sända tidningen.

Betalning:— De av prenumeranterna, som insända betalningen per post, ombedjas att göra det genom "money order", "express order" eller i registrerat brev. Privata "checks" måste åtföljas av 15 cents för "exchange". Kvitto erkännes genom ändring av datum på adressremsan å tidningen.

Prenumerationspriset måste erläggas i förskott. Tidningen tillsändes prenumeranten, tills den är uppsagd och betalning efter $2.00 per år måste erläggas för skuld. Alla brev och försändelser adresseras alltid till

ANNONSPRISER

på begäran. Efterfrågningar (3 ggr) $1.50. Dödsannonser med ram och kors ej överstigande 3 tum $1.50. Förlovningsannonser, önskas, lediga platser m. m. 75 c. per gång för utrymme icke överstigande 1 tum. Dylik annonsering införes endast mot förut insänd likvid.

SVENSKA CANADA TIDNINGEN
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Torsdagen den 13 juni 1929.

Saskatchewanvalet.

Saskatchewanvalet medförde överraskningar, det tjänar ingenting till att förneka. Ty även om man var förberedd på att det skulle bli en förskjutning, kom likväl de konservativas stora framgång som en överraskning för många, och vi tro på goda grunder, att de konservativa själva ej äro så litet överraskade.

Orsaken till det liberala partiets mandatinskränkning äro många. Partiet har nu haft makten i sammanlagt 21 år, och det skall som bekant vara god rygg till att se bara goda dagar. Och det är möjligt, att det behöves en utvädring av enskilda krafter inom partiet, och att det behöver reorganiseras. Vi säga, att det är möjligt att det förhåller sig så, men vi vilja på intet sätt påstå att det absolut är så. Och i så fall kommer förlusterna att förvandlas i seger till slut, och det finnes ingen orsak att gräma sig till döds över högerns 25 mandat.

Vi äro dock mest böjda att tro, det orsaken till att valvinden vände sig är att söka på annat håll. Parlamentarismens historia vet nämligen att berätta om månget "Saskatchevan-val". Det är ett gammalt känt faktum, att när ett parti har suttit tillräckligt länge vid makten, det plötsligt en dag händer att väljarna utan vidare vänder det ryggen. Och ingen kan egentligen säga varför.

Men lika säkert vända dessa väljare tillbaka till partiet när en tid har gått.

Desutom spelade religions- och raskänslorna en alltför framträdande roll vid det nu tilländalupna valet. Och det är vår tro, att Saskatchewans höger gjort sig själv en mycket dålig tjänst genom att appellera så starkt till de egenskaper, som först komma till fullt utbrott under ett ras- och religionskrig. Vinner partiet flera sådana "segrar", äro vi mycket ängsliga för, att det för alltid är slut med högerns aera i Saskatchewan. Det politiskt oärliga straffar alltid sig själv.

Det fanns nog en del skandinaver,som kastade bort sina röster på högerns kandidater. Och vi borde kanske för ordningens skull fälla några krokodiltårar härför. Men, för att tala sanning, äro vi ej i stånd att prestera så mycken sorg i anledning härav, då det hänt lika galet förr och världen ändå har bestått.

Den svenska väljarskaran är och förblir liberal, om också en del av den vid ett enskilt tillfälle låtit sig lockas av högerns herdetoner. Vi veta väl, att detta förhållande inte varar till nästa valkampanj.

Desutom har nu högern i Saskatchewan så länge och ihärdigt försäkrat sig vara de skandinaviska invandrarnas och farmarnas sanna vänner, att det skulle väl vara märkvärdigt om icke deras prat skulle bära någon frukt. Det är icke första gången det händer, att man sinsemellan säger: låt oss pröva och se vad som ligger bakom löftena. Men det skulle, om löftena infriades, vara första gången, som ett utpräglat stads- och kapitalistparti verkligen uträttar något för farmarnas intressen. Och vi hysa föga tro på, att det tillgår annorlunda i Saskatchewan än i andra delar av världen.

När detta skrives, är det ännu för tidligt att ha någon åsikt om vem som skall bilda regering. De liberala äro, om också med knapp majoritet, legislaturens största parti, och tungan på vågskålen bildas av de progressiva och independententerna. Men det är väl så, att de konservativa partiernas aptit på makten är såpass stor, att partiet lämnar alla hänsyn och tillförsäkrar sig de två mindre partiernas stöd genom att lova dem guld och gröna skogar. Vi skulle i egenskap av ett liberal-progressivt organ icke ha så mycket att invända emot, att Dr. Anderson lovar t. ex. de progressiva att genomföra deras viktigaste krav. Men vi veta också, att under en konservativ regim skulle det inte komma att genomföras ett dugg till farmarnas gagn. Det är inte svårt för en så duktig talare som Dr. Anderson att lova farmarväljaren allt möjligt mellan himmel och jord. Ty denne har så mycket att hämta av livets goda. Det är heller inte svårt för en tränad politisk agitator att tala bestickande ord om allt det märkvärdiga, som de konservativa skulle utföra och att måla fan på väggen med hänsyn till de liberalas synder. Men när samme doktor skall till att infria något av sina många löften, lär det ställa sig litet annorlunda. Vi tvivla icke heller på, att Dr. Anderson hyser de allra hederligaste avsikter, i varje fall så långt so mhan själv fattar det. Men han är icke det konservativa partiet i Saskatchewan, även om han har varit den självskrivna ledaren av agitator-staben. Vi äro således rädda för att han kommer få erfara, att det att skälla ut t. ex. österuropeerna är en förhållandevis ofarlig sak mot att t. ex. korsa de stora trusterna och sammanslutningarna i kampen för farmreformerna, om han nu verkligen hyser något särskilt intresse för dessa. Om han t. ex. skall ge sig på att lägga en ny grundval för jordproduktionens ställning till städernas övermakt i omsättningsspörsmålet, äro vi rädda för att han kommer att få veta var David köpte ölet.

Kärnpunkten i Canadas liksom hela världens jordbruk i dag är att alla de produkter, som jorden framställer, falla och falla, medan industrins och de importerade varorna hårdnackat hålla sig på en större höjd. Och det ligger politik i även detta, kära herr doktor, en politik, vars rötter äro djupare än de lösa beskyllningar, som Dr. Anderson och andra framkastat mot det liberala partiet och som de slutligen fått folk att tro på.

Vi veta själva bäst, att dessa rader icke komma att bli lästa och ännu mindre tagna hänsyn till av de progressiva, som nu blivit invalda i legislaturen. Men vi veta också, att en eventuell konservativ regerings varje steg kommer att följas med vaken uppmärksamhet, om vi få leva och ha hälsan. Och vi våga garantera, att det vid nästa korsväg icke kommer att bli många skandinaver som rösta med de konservativa. Ty de konservativa i Saskatchewan liksom överallt annars i världen är och förblir stadsintressenas parti, och i Saskatchewan liksom överallt annars i världen, ligger näringlivets tyngd ute på fälten. Och på denna grund är det lyckligast om de liberala framdeles behålla regeringsmakten, även om partiet som sådant skulle stå sig bäst genom att komma i opposition. Både taktiskt och strategiskt skulle partiet vinna därpå, men hänsynen till provinsens intressen och farmarnas välfärd måste självfallet gå före allt annat. Därför må vi hoppas, att den slutliga följden av valen blir, att liberalerna alltjämt från regeringsplatserna styra provinsens öden på samma framgångsrika och för folket välfärd lyckliga sätt som hittills.

FOLKSTYRKA.

Parlamentet i Ottawa har nyligen under flera dagar debatterat invandringsproblemet, och det har stundom gått nog så hett till.

Regeringen har bl. a. angripits för att den har främjat invandringen från t. ex. Österuropa på bekostnad av engelsmännen. Men detta angrepp har det varit mer än lätt för emigrationsminister Forke att tillbakaslå. Under 1928 hade Canada mottagit 166,000 nykommare och av dessa voro över 100,000 britter och nordeuropeer överhuvudtaget.

Den konservativa representanten från Nord-Vancouver, general A. D. McRae framlade förslag om en jättelik plan till kolonisering av Peace River och som i korthet gick ut på inte mindre än att under loppet av 10 år anbringa 2,000,000 immigranter där. Detta skulle enligt generalens överslag kosta 300,000,000 dollars.

Det var visst Bismarck, som vid tillfälle fällde yttrandet, att generaler ej är stort att bry sig om i krigstider, men att de äro så mycket farligare under fredliga förhållanden. Och det ligger mycket i en dylik betraktelse.

300,000,000 dollars är mycket pengar, men skulle man gå att realisera en dylik jätteplan, måste man nog vara beredd att punga ut med mycket mer. Detta med pengarna är dock icke det värsta. Dessa kunna väl på ena eller andra sättet anskaffas. Men det torde likväl vara vissa ting, som göra, att planen inte kan realiseras. Parlamentet var också av samma mening i det att generalens plan blev förkastad. Och det gjorde man sannerligen rätt i.

Vi för vår del finna planen helt ogenomförbar. Ty den strider mot det bästa i bondens väsen. Peace River är säkert ett gott land, och det kommer nog att bli befolkat, och folk kommer att bli lyckliga där. Ingen tvivlar därpå. Men lägg om Peace River till ett nytt Clondyke, få till stånd en konstgjord invandring till denna stora, rika provins, och det skall snart visa sig hur det går med lyckan för de miljoner som strömmat dit. Strategi är en sak, jordbruk en annan, herr general. Canada har för övrigt tidigare experimenterat en smula med militärt jordbruk, men vi äro icke så fullt säkra på att de vidkommande äro nöjda med resultatet. Från jordbruks- och socialekonomisk ståndpunkt är i varje fall resultatet allt annat än uppmuntrande. Och detta beror inte på att de män, det gäller, äro mindervärdiga individer, utan är orsaken helt enkelt den, att vår moder jord inte låter sig behandlas automatiskt. De, som skola bruka jorden, måste hysa kärlek till densamma. Och därför är det så idiotiskt, detta att tro, att man kan befolka ett område som Peace River-dalen under loppet av tio år genom att där settla 2,000,000 människor.

Varifrån skulle dessa komma, varför komma de och hur länge skola de kunna vara däroppe?

Frågorna äro lätta att besvara. Det finnes tillräckligt av arbetslösa och fattigt folk i världen. Men det hela är så fullkomligt till ingen nytta, om icke mannen själv av egen fri vilja drar ditupp. Om han icke har en inre röst, som bjuder honom att gå till Peace River, ja, så blir han i varje fall inte där länge. Och om han nu likaväl blir kvar däruppe, vilket missbeläteet väsen kommer han inte att bli, en sorglig motsats till den stolta och fria rödjningsman, som han borde vara.

Canada behöver folk, mycket folk. Det har ännu alltför litet av den varan. Landet behöver män med "kraft i arm och mod i barm", det behöver pengar eller i varje fall ett smidigare bankväsen än landet har i dag. Men det hjälper så oändligt litet med "massdeportation" av arbetslöst folk från Europa och Staterna. Emigration eller icke måste tillföljd av sitt väsens innersta upphov vara ett rent personligt spörsmål. Och är det så, vilket intet förnuftigt väsen på allvar vill bestrida, i vilken högre grad är icke detta fallet med hänsyn till jordens brukande? Det är mycket möjligt, att det i vår kalla, materialistiska och ytliga tid tar sig barnsligt ut att tala om kärlek till sin livsgärning eller om kärlek till vår moder jord. Men denna finns likväl, och dess frukter äro att lita på. Utan denna kärlek vore icke Canadas prärier i det tillstånd de äro i dag. Men det som lockade dessa män västeröver Canadas vidder, var icke general McRaes 300 miljoner goda canadensiska dollars, utan något djupare och för folk och land värdefullare.

Därmed är icke sagt, att regeringen och de övriga, som detta angar, intet skola företa sig för att främja immigrationen och taga emot nybyggaren. Men detta problim kan lösas på ett bättre och under det långa loppet mera effektivt sätt.

REFORMATIONENS KÄRNA
eller
DEN RÄTTFÄRDIGE SKALL LEVA AV TRO.

IV.

"OCH GUD SADE: Låt oss göra människan till vårt beläte, det oss likt är; att råda över fiskarna i havet och över fåglarna i luften och över boskapsdjuren och över hela jorden och över alla kräldjuren på jorden" (1 Mos. 1:26)

Det första, vi finna rörande människans skapelse, var att hon skulle bli lik Gud. Såvida inte Gud totalt misslyckats i denna sin avsikt, eller att syndafallet kom som ett oberäknat hinder härför, därmed överändakastande Guds ursprungliga plan, som många både lärdas och olärdas utläggningar av evangeliet låter förmoda, så är detta ännu hans mål. Det vill säga att människans skapelse i det hänseendet inte ännu är slutförd, utan pågående. "Vi äro nu Guds barn, och det är icke ännu uppenbart vad vi varda skola. Men det veta vi, att då Han bliver uppenbar, skola vi se honom som Han är." (1 Joh. 3:2).

Fulla betydelsen av vår skapelses blivande fulländing är således inte ännu uppenbar, emedan vi först måste ha sett Gud, för att kunna få en idé om huru hans avbild skall se ut. Vi kunna endast sammanfatta vår kunskap härom i detta: "Vi skola vara Honom lika", vars betydelse skall bli fullt klar, när vi få "se Honom som Han är". Under tiden äro vi emellertid "barn" till Gud, somliga sorgligt nog förlorade barn. Men såsom återfödda av Hans Andе ha vi alla den förutsättningen, som erfordras för ett slutligt likbildande med Honom i alla avseenden.

Fullbordandet sker genom "växande till Hans bild, som har skapat oss", icke genom tillskott av egenskaper, som saknades i vår originalskapelse.

Det finns en egenskap i vår originalskapelse, vars betydelse teologerna synas ha totalt förbisett, då det gäller "förklaringen" av syndafallets mysterium. Att vi en gång varit syndfria är begripligt utan någon förklaring, och att vi äro syndare är allt för påtagligt för att kunna bortdisputeras. Vad människorna vilja ha förklaring på, är det skenbart underliga, att inte Gud i skapelsen nedlade någon sorts garanti emot synd; något som omöjliggjorde ett fall. Att sådana frågor på allvar kunna framställas ända in i vårt "upplysta" århundrade, visar mer än tydligt, att de skriftlärda ingalunda gått till botten på den fråga, över vilken de åtagit sig att sprida ljus. Det finnes, sade vi en egenskap i vår originalskapelse, som icke tillbörligt beaktas.

Vad var detta för något? Ligger det så undangömt, att det icke utan århundraden av forskningar kan upptäckas? Visst inte. Det ligger uppe på själva ytan och kännetecknar människan ännu sex tusen år efter syndafallet från alla andra synliga varelser. Något som gjorde människan till människa och icke till ett djur, ja, som just möjliggjorde att människan kunde falla. Vi mena — intellektet, den fria viljan och förmågon att själv bestämma över sitt görande och låtande. Intellektet, en egenskap, förutan vilken vi icke skulle ha begrepp om, och sålunda icke heller kunna tala om, vare sig rättfärdighet eller orättfärdighet, vare sig helighet eller synd. Tag bort detta från vår originalskapelse, och syndafallet skulle aldrig ha kommit till stånd. Gud kunde ha skapat oss lika djuren, och så länge som Han inte gått längre i sin avsikt att göra oss lika med sig, skulle vi varit absolut säkerställda mot fall. Samtidigt hade Han emellertid fått nöja sig med att i oss se en avbild, som motsvarade oxens eller åsnans. Bättre skulle Han inte lyckats. Gud kunde ha uppskjutit med att giva oss detta intellekt i tusen eller miljoner år. Men så snart intellektet blivit ingjutet, så stod möjligheten till fall omedelbart för dörren. Djävulen hade inte ens en mask, som frestade honom, han föll ändå. Varför? Emedan han var en intelligent varelse. Det allra minsta band, som Gud hade lagt på oss till förhindrande av fall skulle på samma gång ha inskränkt vår frihet och självbestämningsrätt och lätit egenskapen av rättfärdighet försvinna. Man kunde då lika gärna tala om en "rättfärdig hund". Möjligheten att falla hänger sålunda oupplösligt samman med förmånen att vara människa. Man behöver endast vara en normal människa och använda sitt intellekt för att förstå det.

Människor i allmänhet ha betraktat syndafallet som ett olycksöde. Det är sannerligen inte många, som första Augustinus, då han säger: "O, du saliga syndafall, som har bragt en sådan nåd över världen." Augustinus såg här mera än han kunde förklara. Det finnes emellertid inte ett enda bibelställe, som framställer syndafallet som ett olycksöde. Såsom 1 Mos. 6:5-7 översatts, kan det visserligen synas, som om Gud "ångrade" att Han skapat människan. Men här som annorstädes måste man se det enskilda bibelstället i det helas ljus vid tolkningen av ord, som ha flera betydelser. Bibeln i sin helhet framställer Gud som Allvetande och allvis, och detta utesluter fullständigt, att Gud skulle vid skapelsen ha förbisett en eventuell följd av ledsam natur. Men bibeln i sin helhet framställer också Gud som helig och rättfärdig, sannfärdig, god och barmhärtig.

Det var i kraft av de två sistnämnda egenskaperna, som Han hyste en ömkande känsla, då de tre andra måste gripa in för att rensa trädet i Hans skapelses örtagård.

Syndafallet var därför icke ett oförutsett olycksöde, vad Guds skapelse beträffar, utan ett oundvikligt led i fullbordandet av densamma, lika visst som Gud är allvetande och allvis. Alla människans andliga egenskaper äro till arten avbilder av Guds egenskaper och därför också, såsom vi sett, med avseende på förmågan att själv bestämma över sitt görande och låtande.

Huru ansvaret för syndafallet i tidernas fullbordan avlyftats från hennes skuldror, få vi längre fram anledning att tala om, men om detta icke skall ländа henne till ökat evighetslidande i stället för uppnående av skapelsens fullbordan, så måste hon ej känna sin synd och låta Guds ande döma sig. Vill hon en gång vara med och se sig själv i sin tillämnade gestalt, så må hon komma ihåg, att intet orent far vara med då. Nu, som på fallets dag, får hon själv bestämma. Erkänner hon inte rättfärdighetskravets rättmätighet, så har hon därmed förklarat sig motstå Gud i Hans arbete för hennes skapelses fulländing. Hon har då blivit Guds fiende efter att förut endast ha varit ett vilsegånget lamm. Nagon torde här invända: Det må vara sannt, att våra första föräldrar voro ansvariga för fall. De voro utkomna ur Skaparens hand utan något fördärvat kött, men vi ha inte bett om att få komma till världen, allra minst med arvet av synd och oförmåga i våra lemmar. Säger icke Ordet självt, att "icke kan en etioper förvandla sin hud eller en parder sina fläckar?" Säger icke Herren själv, att "om du än tvådde dig med lut och toge mycket såpa därtill, så syntes dock din ondska dess mer för mig"? Syftar inte detta på det fallna tillstånd, i vilket vi råkat blott genom att födas till människor? Huru kan det då vara rättmätigt, att Gud skall av oss fordra ovillkorlig lydnad, då Han själv vet, att vi inte ens kunna tänka en god tanke såsom av oss själva?

Svar: Vi ha inte här talat om oförmågan, utan om viljan. Gå ut i världen, vare sig det gäller på predikstolen eller i det privata livet, och säg människorna, att de äro oförmögna till allt gott, och du skall snart få höra, vad de hålla dig för. Om det finnes en enda av dem, som hittills motstått Guds ande, vilken erkänner, att han är komplett oförmögen till allt gott verk, så ta vi tillbaka varje ord av vad vi sagt. De äro alla så

Forts. å sid. 7.

NIPAWIN MINING CO. LTD.

(Incorporated under the Companies' Act of the Dominion of Canada)

har framdeles en del aktier till salu till $1.00 pr aktie.

Nipawin Mining Co. Ltd. är bolaget endast några mil från Flin Flon och har en solid åderkropp — 2,800 fot lång och mellan 200 och 270 fot bred — innehållande koppar, zink, pyrrhotits, guld, silver och bly. Dessutom äger bolaget Hanna Mine vid Elbow Lake (också i Flin Flon-gruvdistriktet), innehållande guld och platina.

Framstående ingenjörer uttala, att Nipawin Mining Co. Ltd. äger de mest lovande mineralförekomster och sammanställer dessa med Flin Flon- och Sherritt-Gordon-gruvorna. Aktierna i Flin Flon såldes för $1.00 och ha varit uppe i $24.00. Aktierna i Sherritt-Gordon såldes för 25 och 50 cents och ha varit uppe i $9.90 på halvannat år. Nipawin Mining Co. har de samma — och långt större möjligheter och är ett av de bästa gruvföretag att placera pengar i.

Den offentliga statistiken visar att flera hundra miljoner dollars ha utbetalts till aktionärer i gruvbolagen i Canada. Hur många procent härav faller på svenskar? Säkert inte en procent. Varför? Jo, emedan svenskar i allmänhet endast utföra kroppsarbete och överlåta affärslivet, spekulationen och grundläggandet av privatkapital till andra nationaliteter.

Nu är tiden inne för en förnuftig investering i norra Manitoba gruvindustri. Investera $10, $100, $1,000 eller som det passar Eder, men deltag för att få Eder andel i utbytet av norra Manitobas oerhörda mineralrikedomar. Om Ni intet investerar, kan Ni vara säker på att Ni heller intet har att hämta.

Jag är här för att tillvaratagа Edra intressen och vara Eder behjälplig på alla sätt. Jag ombesorjer försäljningen av Edra aktier, om Ni önskar.

Sänd Eder order om aktier — stor eller liten — med check eller moneyorder till

Elliot Hough,
703 Mining Exchange Bldg., Winnipeg, Man.

I ERFARENHETENS BELYSNING.

De senaste händelserna på världens vetemarknader hava illustrerat betydelsen av Canadas vete-pooler mer än något annat kunde göra.

Den öppna marknaden har varit nästan fullständigt demoraliserad, medan poolerna, enligt generaldirektörens för den centrala försäljningsagenturen ord, äro "oberörda".

Poolerna hava varit ett torn av styrka för producenterna under den svåraste marknadsföringssäsong. Att de skulle ha utövat ännu starkare inflytande, om ej betydelsen av icke poolvete hade blivit ställd i fel dager av spekulanter, säger sig själv.

Hur skall Ni ställa Eder till detta? Om Ni odlar vete i Saskatchewan, är en del av ansvaret Ert för den oregelbundna marknadsföringen av nära halva Canadas veteöverskott.

Ni kan hjälpa till att uppfylla detta ansvar genom att underteckna ett poolkontrakt nu.

Saskatchewan Co-operative Wheat Producers Limited

HUVUDKONTOR : REGINA, SASK.